

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ

Τῷ φιλάτῳ μου Α. Κ. Β.

εἰς Ἄργος.

ὦ! μάτην τὴν εἰκόνα της ζητεῖς καὶ παραστήσω
καὶ τὴν ὥραιαν της ψυχὴν καὶ σοὺ φωτογραφήσω.
Τὸ πῦρ, ἡ αἴγλη, ὁ αἰθήρ, εἰπέ μοι, ζωγραφεῖται;
Μὲ λέξεις καὶ μὲ χρώματα τὸ τέλειον μετρεῖται;
Εἰς παραδείσου ἔκτασιν ἰδανικοῦ βυθίσου,
καὶ πλάσε τὴν εἰκόνα της μόνον ἐν τῇ ψυχῇ σου.

Τὴν ροστέαν μουσικῆς εἰς λέξεις μὴ ζητήσης
Ἐὰν μὴ ἐκ τοῦ μέλους της ὁ ἴδιος μεθύσης
θὰ ἐννοήσῃ τὸν θεὸν ποτὲ ἢ αἰσθησίς σου,
Ἐὰν δὲν φέρῃς τὸν θεὸν αὐτὸν ἐν τῇ ψυχῇ σου;
καὶ εἶν' ἐκείνη—πίστευσον—μεγάλη ὡς θεότης
Τελεία, ὡς τὸ ἀγαθόν, ὡς ἡ ἰδανικότης.

Δὲν εἶνε τύπος γυναικὸς ἐκ τοῦ συνήθους βίου;
Εἶνε θεότης ἐμπλεὺς φωτὸς καὶ μυστηρίου;
Ὡς ὑπνοβάτης τῆς Ἑδέμ, θαρρεῖς, ἀπεκοιμήθη
καὶ ἀφυσπρίσθ' εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἐδῶ ἀπεπλανήθη,
Ὡς δασὺν εὐφρόσυνον, ὡς ἄστρον τῆς προνοίας,
Ἐν μέσῳ τῆς κοινοικίης τὴν εἶδον ἐρημίας.

Δὲν ἔχει Φρύνης θέλγητρα, κάλλος θαμβοῦν δὲν ἔχει
οὕτ' ἐπὶ ἄρματος χρυσοῦ διφρηλατοῦσα τρέχει.
Δὲν ἔχει ὄρομα βυρῦ, ἀδάμαντας, χρυσοῖον
κοινοικίην ἐπίδειξιν καὶ ὄλβιον τὸν βίον
προγεγραμμένη τῆς ζωῆς, μάρτυς ὁμοῦ καὶ θῆμα,
βλέπει τὸν κόσμον ἐρημον καὶ ζοφερόν, ὡς μῆμα.

καὶ ὅμως πόσον ἔξοχος εἶν' ἐν τῇ συμφορᾷ της,
καὶ πόσον μ' εἶνε προσφιλεῖ τὰ μαῦρα δάκρυά της!
καὶ οὕτε μίαν καὶ ἀράν! καὶ τὸ ἡδύ της στόμα
Ἀγάπης Ἐθαγγέλιον μοι φαίνεται ἀκόμα.
ὦ! μὴ με εἴπῃς ἄφρονά· ἀλλὰ ποθῶ τὸν βίον
Νὰ διαμοιρασθῶ μ' αὐτὴν παλαιῶν καὶ δακρύων. . .

Ἀθήναι, Ὀκτώβριος, 1885.

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Ἀφιεροῦται τῷ φιλάτῳ μου Α. Κ. Σ.

(ἀνέχδοτον)

Χθὲς εἶδα πάλιν τὴν ὥχρὰν μορφὴν τοῦ Ἑρημίτου,
εἶχε τὸ χεῖλος κάτωχρον, τὸ βλέμμα βλοσυρόν,
Ἐκίνει περιέργειαν τοῦ βαίνοντος ὁδίου
τοῦ βλέποντος σιωπηλῶς τὸ φάσμα τὸ ὥχρόν.

Ὅπου βαδίσω πάντοτε τὸν συναρτῶ ἐκείνον,
Μονήρη, μελαγχολικόν, ἀγριωπὸν σκαιόν, . . .
Ἡ χύρτα εἰς ἔρημον ἀκτὴν φρικώδη θρῆνον
Ἡ εὐχεται γονυπετὴς εἰς ἔρημον Ναόν.

Οὐδεὶς γινώσκει διατί ὁ τάλας νεανίας
Ἀφείλες τὰς πόλεις τήκεται εἰς δάση σκιερά,
Τ' ἀπόρητον τῆς δυστυχοῦς δὲν ἔμαθον καρδίας
καὶ πάθη ποῦτα ἐπληξάν τὰ στήθη του πικρά.

Εἶναι ὡς μάρμαρον βωθός, δὲν ὀμιλεῖ Ἐκεῖνος,
Ἐσφράγισε τὰ χεῖλη του σφραγὶς τῆς σιωπῆς,
Ὡς μαρμαρέος ἔκλινε τοῦ φθινοπώρου κρῖνος . . .
Εἰς τὸν ὀρίζοντα αὐτοῦ δὲν λάμπει ἡ Ἑλπίς.

Ἑλπίς, ἑλπίς σεπτὴ θεὰ τὰ μάγα θειρά σου,
Πόσας δὲν ἐπουλόγουνσι καρδιακὰς πληγὰς; . . .
ὦ δυστυχὴ! μόν' ἡ Ἑλπίς διώκει τὰ δεινὰ σου
τοὺς πόρους σου τοὺς ψυχικὸς τὰς μαύρας οἰμωγὰς.

Πλὴν εἰς τὸν ἐρημίτην μου τώρα δὲν ἀνατέλλει
Ἡ βαλσαμώδης μας Ἑλπίς ὡς ἄστρον φαιρόν,
Σκότος πυκνὸν ὁ βίος του καὶ τὸν περᾶση μέλλει
Μέσῳ δακρύων φλογερῶν, καὶ πόρων καὶ δεινῶν.

Πολλάκις ὅταν τρομερὰ μυκᾶται τρικυμία,
Ὅταν συρῇ ἄγριος τοῦ πόντου ὁ βορρᾶς,
Ἀνοίγεται τὸ στόμα του, ψελλίζει . . . ὦ Μαρία,
Ὁ ἔρωσ σου, μ' ἐδώρησεν φρικώδεις συμφορὰς!

καὶ τὴν ὥχρὰν του κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κλίνων,
Γονυπετὴς τὰς χεῖράς του ὑψοῦς τὸν οὐρανόν,
Παρακαλεῖ τὸν οὐρανὸν πύρινον δάκρυ χύτρον
Νὰ παύσουν τὰ βασίσματα τῶν τρομερῶν δεινῶν.

Ἐν Πειραιεῖ 13 Ἰουλίου 1872.

Ε. Κ. ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ἐξ ἀνεκδότου ποιήματος

(Τὰ δύσμοιρα νεῖατα).

Ἐπέρασε ἡ ἄνοιξη, καὶ ἀγέρι παγωμένο
τὰ λούλουδα ἀπ' τὰ κλαδὰ τὰ φίχρει μαρμαμένα
ῥόδο δὲν εἶνε πονθητὰ δροσοστεφανωμένο,
μόν' πέφτουνε τὰ φύλλα του σ' τὸ χῶμα ἔνα, ἔνα

Βροτᾷ καὶ ἀστράφτει ἀπὸ παρτοῦ, ὁ οὐρανὸς μαυρίζει
παρτοῦ φουῶ φθινόπωρον βορριῶς καὶ ἀνεμοζάλη
φουομανᾷ στή θάλασσα τὸ κῶμα καὶ μουγκρίζει
καὶ ἀφροὺς ξερνῶντας χύνεται σ' τὸ ἔρμι ἀπρογιάλη.

Τὰ πεῦκα τρίζουν σ' τὰ βουνὰ καὶ ἀγέρας τὰ κλαδιά τους
σὰν καὶ χορεύουνε στοιχλὰ μ' ὄρμη στρυφογυρίζει
κάθε ζωτίμι σκιάζεται, καὶ τρέμει ἡ καρδιά τους
μόνον ὁ λύκος χαίρεται σ' τὸν λόγγο καὶ γουρλίζει.

Τὸ φῶς του χύνει θαμπερὸ σ' τὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρι
καὶ κάπον κάπον χάνεται σ' τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι
λές καὶ τὸ σβύρει ἄγριο ὀρμητικὸ ἀγέρι
καὶ χύνει θάνατο παρτοῦ βγαλμένο ἀπ' τὸν ἄδη.

Ἐν Πειραιεῖ Νοεμβρίῳ 1885.